

ตามหา โจตัน

คามิน คมนีย์ เขียน
อัจฉรา ประดิษฐ์ บรรณาธิการและคำนิยม
สุทัศน์ ปาละมะ ภาพปก ไกรวุฒิ นิพนธ์แก้ว ภาพประกอบ

น่านมีบุ๊กส์พับลิเคชั่นส์ จำกัด พิมพ์

ตามหาใจตัน

คามิน คมนีย์ เขียน

อัจฉรา ประดิษฐ์ บรรณาธิการและคำนิยม

สุทัศน์ ปาละมะ ภาพปก

ไกรวุฒิ นิพนธ์แก้ว ภาพประกอบ

พิมพ์ครั้งที่ ๑ กันยายน ๒๕๕๔

ราคา ๑๒๕ บาท

© ลิขสิทธิ์ ๒๕๕๔: คามิน คมนีย์

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

คามิน คมนีย์.

ตามหาใจตัน. -- กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊กส์พับลิเคชั่นส์, ๒๕๕๔.

๑๔๔ หน้า.

๑. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

๙๙๕.๙๑๓

ISBN 978-616-04-0678-4

ISBN 978-616-04-1315-7 (ฉบับ e-book)

กรรมการผู้จัดการ สุวดี จงสถิตย์วัฒนา ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ ราตรี สังสฤกษ์ ผู้อำนวยการ
สำนักพิมพ์ สุเมธ สุวิทยะเสถียร บรรณาธิการอำนวยการ ชนายศ ดินารักษ์ ผู้จัดการสำนักพิมพ์ สุชาดา
งามวัฒน์จินดา บรรณาธิการบริหาร พรกวิรินทร์ แสงสินชัย บรรณาธิการเล่ม อาจารย์ สุทธิโรจน์ หัวหน้า
กองพิสูจน์อักษรและตรวจสอบ อัมพันธ์ คงมั่น พิสูจน์อักษรและตรวจสอบ จิราพร เสงเจริญ กรองแก้ว
สมัคร ผู้จัดการกองศิลปกรรม กฤษดา ส่งสงค์ ผู้ช่วยผู้จัดการกองศิลปกรรม สุนันท์ เพชรวาว
คอมพิวเตอร์กราฟิก สุปราณี อภัยแสน หัวหน้ากองประสานงานการผลิต จรัสศรี พรหมเทพ ประสาน
งานการผลิต ฉัตรทิพย์ กสิสิทธิ์ อนุสรา ตาธเนศ สำนักงาน บริษัท นานมีบุ๊กส์พับลิเคชั่นส์ จำกัด เลขที่
๑๑ ซอยสุขุมวิท ๓๑ (สวัสดี) ถนนสุขุมวิท แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐
โทร. ๐-๒๖๗๐-๙๘๐๐, ๐-๒๖๖๒-๓๐๐๐ โทรสาร ๐-๒๖๖๒-๐๙๑๙
e-mail: editorial@nanmeebooks.com

เพลตที่ พี.พี.เพลท แอนด์ ฟิล์ม โทร. ๐-๒๖๗๔-๗๙๘๘ พิมพ์ที่ ยูแพด อินเตอร์ โทร. ๐-๒๔๒๔-๘๓๘๒
จัดจำหน่ายทั่วประเทศ บริษัท นานมีบุ๊กส์ จำกัด เลขที่ ๑๑ ซอยสุขุมวิท ๓๑ (สวัสดี) ถนนสุขุมวิท
แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐ www.nanmeebooks.com

กระดาษที่ใช้พิมพ์หนังสือเล่มนี้ช่วยในการถนอมสายตา เนื่องจากสะท้อนแสงเพียงเล็กน้อย
และใช้หมึกธรรมชาติจากน้ำมันถั่วเหลือง จึงปลอดภัยต่อมนุษย์และเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

หากหนังสือเล่มนี้ผลิตไม่ได้มาตรฐาน อาทิ หน้ากระดาษสลับกัน หน้าซ้ำ หน้าขาดหาย
สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนใหม่ให้ โปรดส่งไปเปลี่ยนตามที่อยู่ด้านบน
หรือติดต่อ Nanmeebooks Call Center โทร. ๐-๒๖๖๒-๓๐๐๐ กิด ๑

คำนำสำนักพิมพ์

ตามหาโจตัน วรรณกรรมเยาวชนชื่อชวนฉงน โจตันคืออะไร ยี่ห้อสีทาบ้าน หรืออย่างไร ใครที่คิดว่าโจตันคือยี่ห้อสีทาบ้านนั้นคิดผิดถนัด เพราะโจตันคือชื่อจริงและชื่อเล่นของเด็กชายคนหนึ่ง และนี่คือสิ่งที่เขาเล่าเกี่ยวกับตัวเอง...

"ผมชื่อโจตัน ชื่อจริงก็โจตัน ชื่อเล่นก็โจตัน บางคนบอกว่าชื่อผมมาจากยี่ห้อสีทาบ้าน บางคนบอกว่าเพี้ยนมาจากต้นโจ ที่หมายถึงปลาทองหัววุ้นพันธุ์หนึ่ง...ต่างคาตเดาเอาเองทั้งนั้น แล้วโจตันหมายถึงอะไรกันแน่ โปรดอย่าถามผมเลย เพราะผมเองก็
ไม่รู้..."

ความไม่รู้ของโจตันสร้างคำถามขึ้นในใจของเขา "พ่อหรือใครนะที่ตั้งชื่อให้" คำถามที่เขาถามตัวเองมาแล้วเป็นร้อยครั้ง และพานให้อยากรู้ว่าพ่อของเขาเป็นใครกันแน่ เหตุใดแม่และตากับยายจึงกีดกันเขาไม่ให้รู้จักพ่อ ไม่มีแม้แต่ภาพถ่ายให้ดู

เมื่อแม่เสียชีวิต โจตันคิดว่าชีวิตช่างกลวงเปล่า ไร้ความหมาย เขาเชื่อว่าอีกครั้งหนึ่งของชีวิตมาจากพ่อ ความสงสัยเกี่ยวกับพ่อที่มีอยู่แต่เดิมจึงผลักดันให้เขาสืบค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับพ่อ จนกระทั่งได้เบาะแสสำคัญเกี่ยวกับถิ่นที่อยู่ของพ่อ จึงเดินทางออกตามหา การค้นหาของเขาล้มเหลวครั้งแล้วครั้งเล่า แม้ว่าเขาจะไม่ได้พบพ่อ แต่ข้อมูลของพ่อที่ได้มาเพิ่มเติม และประสบการณ์ที่เขาพบระหว่างทาง สร้างความมั่นใจให้เขา ว่าสิ่งที่เขาเคยเป็น เป็นอยู่ และจะเป็นในอนาคต ไม่ได้เกิดขึ้นเพราะสิ่งรอบข้างเท่านั้น หากแต่เป็นสิ่งที่เขากำหนดเองได้ด้วย และเขาก็รู้แล้วว่าอยากกำหนดให้ตนเองเป็นอย่างไร

ตามหาโจตัน นวนิยายสำหรับเยาวชนรางวัลชนะเลิศแวนแก้วเล่มนี้ จะพาผู้อ่านร่วมเดินทางไปกับโจตัน ทั้งตามหาพ่อและตามหาตัวเองไปพร้อมๆ กัน ไม่แน...อาจจะมีใครสงสัยเกี่ยวกับชื่อของตัวเอง ค้นหาที่มา และได้รู้อะไรบางอย่างเกี่ยวกับตัวเองบ้างก็ได้ เหมือนที่โจตันกล่าวไว้

"เราทุกคนล้วนมีชื่อ ทั้งชื่อเล่นชื่อจริง โดยมากมีความหมายทั้งสิ้น อาจมีบ้างที่ชื่อบางคนฟังดูไม่มีความหมายอะไรเลย เช่นชื่อโจตันของผม เป็นต้น แต่ลองสืบค้นไปเถอะ ชื่อนั้นต้องมีที่มาอยู่ดี บางทีที่มาของมันอาจทรงความหมายมากกว่าชื่อใดๆ ก็เป็นไปได้...แม้ว่าเราได้รู้"

ตัวอย่าง นานมีบุ๊คส์พับลิเคชั่นส์

สารบัญ

๑ แม่	๑๑
๒ โน้ตบุ๊ก	๑๘
๓ อีเมล	๒๗
๔ ภาพถ่าย	๓๓
๕ รหัสผ่าน	๓๘
๖ เฟซบุ๊ก	๔๗
๗ ความจริงบางอย่าง	๕๓
๘ พันธมิตร	๖๒
๙ แชต	๗๒

๑๐	ยาย	๗๘
๑๑	ย้อนเวลา	๘๕
๑๒	เจ้าชายน้อย	๙๒
๑๓	ตา	๑๐๑
๑๔	ลูกผู้ชาย	๑๐๗
๑๕	บันทึกการเดินทาง	๑๑๔
๑๖	วงตะกร้อ	๑๒๐
๑๗	พ่อ	๑๒๕
๑๘	บนยอดเขา	๑๓๓
	สนทनावรรณกรรม	๑๔๑

สำหรับเอก และครอบครัวสุดาจันทร์ทิพย์

แห่งบ้านท้อแท้ พิษณุโลก

-- ที่นั่นมีความอบอุ่นอ่อนโยนเสมอ :)

ตัวอย่าง

๑

แม่

พ่อครับ แม่จากผมไปแล้ว หรือความจริงผมควรพูด
ว่าแม่จากเรา -- ผมและพ่อไปแล้วใช่ไหมครับ

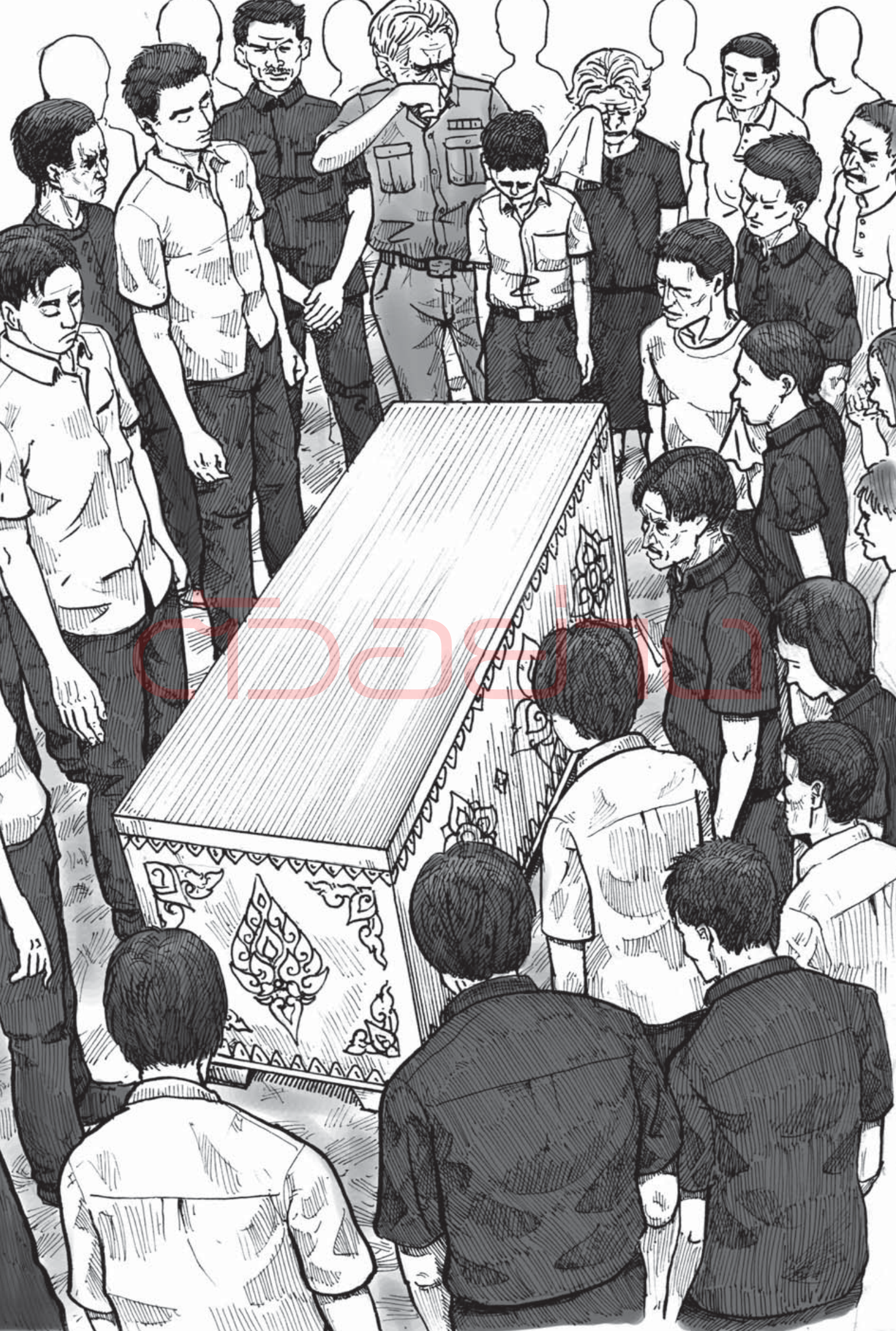
พ่อคงจะไม่ร้องไห้ใช่ไหม...ผมก็ไม่ร้องไห้

น่าแปลกใจชะมัด ผมรู้ว่าตัวเองไม่ใช่คนเข้มแข็งอะไรเลย

หรือเป็นเพราะเหตุการณ์เกิดขึ้นปุบปับ ต่อมน้ำตายังไม่ทันได้
ทำงาน หรือน้ำตามันไหลย้อนกลับข้างใน หรือไม่ผมก็คงหลับ
ฝันร้าย ยังไม่ตื่นมาพบน้ำตาท่วมที่นอน

ไม่ใช่ไม่เศร้านะครับพ่อ เศร้าที่สุดอย่าบอกใคร ผมรู้ทันที
เลยว่าโลกเปลี่ยนแปลงไปฉับพลันนับแต่นาทีที่ยายรับโทรศัพท์
ค่าคืนนั้น...ตากับผมกำลังนั่งตรงโต๊ะกินข้าว รอให้ยายคุยกับ
ปลายสายเสร็จ จะได้เริ่มกินมื้อเย็นพร้อมกัน แต่ทันใดยายก็ร้อง
ว่า "หา อะไรนะ" ดังลั่นแต่น้ำเสียงสั่นเครือ ตาลุกขึ้นทันที ไปคว้า
โทรศัพท์จากมือยายมาพูดแทน ไม่นานก็วางสาย ตาค่อยๆ
ประคองยายให้ทรุดนั่ง ผมถามว่าเกิดอะไรขึ้น "แม่แกไม่อยู่
แล้วนะ" ตาพูด นานทีเดียวที่ผมอึ้งไป ไม่มีใครแตะอาหารคำ
จากนั้นทุกอย่างรอบตัวก็ซีดจางราวหมดสีสิ้น เปลี่ยนเป็นภาพ

ชาวตำราลงเลื่อน เคลื่อนไหวแบบช้าๆ บางครั้งแทบหยุดนิ่งสงบนิ่ง
แม้กระทั่งในตอนนี้

งานศพแม่ผ่านไปโดยเรียบร้อย แยกทั้งจากแหวดวง
ข้าราชการและบรรดาครูพุดกันถึงอุบัติเหตุรถตู้ตกเขาขณะพาแม่
และเพื่อนๆ ไปทัศนศึกษาภาคเหนือ จนพรากแม่ไป ใครๆ ก็บอกว่า
ช่างกะทันหันเหลือเกิน แม่โชคร้ายมาตายเสียแต่อายุยังน้อย
บางคนว่าโชคดีที่มีลูกคนเดียว -- ผมนั่นละ ซึ่งเขาพุดกันว่ายังมี
อนาคตยาวไกล แต่คงไม่น่าหวังนัก เพราะมีคุณตาคุณยายใจดี
ยายนะใจดีแน่ แต่ตานั่น --

"โจตันเอ๊ย โจตัน"

"ครับยาย"

"เดี๋ยวตากงกลับแล้ว ออกมาจากห้องเถอะ จะได้กินข้าวพร้อมกัน"

"อีกแป๊บนะยาย ใกล้เสร็จแล้วละ"

...พ่อน่าขำไหม อยู่กับตากับยายมานานเท่ากัน ตั้งแต่
เด็กจนผมจะได้เป็น "นาย" ในอีกไม่นานแล้ว แต่ผมรู้จักเฉพาะ
ยายเท่านั้น ตากับผมดูห่างเหินกันอย่างน่าประหลาด ตาคงมีรัศมี
พิเศษทำให้ผมไม่ค่อยกล้าเข้าไปเจียดใกล้ ทำไมตาต้องดูเข้มงวด
ขมวดคิ้วบ่อยๆ ก็ไม่รู้ ความจริงแม้แต่กับแม่หรือยาย ตาก็ไม่
ผ่อนคลายเป็นเท่าไรหรอก หรือตากงลืมไปว่าเป็นอดีตนายอำเภอ
ที่เกษียณมาสองสามปีแล้ว น่าจะทิ้งภาระงานมาสงบสุขกับชีวิต
เสียที นี่กลับตรงกันข้าม ดูเหมือนตาจะยิ่งยุ่งกว่าเดิมเสียอีก
ได้ยินยายพุดว่าตาทำงานให้แหวดวงนักการเมือง ผมไม่รู้เรื่องผู้ใหญ่
ไม่รู้ว่ตาทำอะไรใหญ่โตหรอก ขอแค่ให้แน่ใจสักนิดว่าตารักผม
บ้างก็พอ

พรุ่งนี้ต้องกลับไปโรงเรียนแล้ว ขาดหายไปหลายวันเพราะ
งานศพแม่ เพื่อนๆ คงถามหากันใหญ่ การบ้านจมูกก็คงรออยู่ แล้ว
ผมจะเล่าให้พ่อฟัง

รักพ่อเสมอ

ใจดี

"อ้าว มาแล้วรี ตารออยู่นานแล้วลูก มัวทำอะไรอยู่"

"ก็...เขียนบล็อก -- เขียนบันทึกน่ะยาย"

"บันทึกเรื่องนั้นนะหรือ"

"ครับ"

เมื่อตาส่งสายตาขีมิๆ มา ผมรีบหลบตาทันที ไม่ต้องพูดสักคำ แต่ผม
รู้ว่าตาส่งสารมายังผมด้วยข้อความเดียวกันกับครั้งก่อนๆ ว่า - "เฮอะ เหลวไหล
เรื่องเดิมๆ"

ฐานะนายอำเภอของตา ซึ่งความจริงเป็นอดีตไปแล้ว ยังคงทำให้ใครต่อ
ใครเคารพยำเกรง ผมเองก็ภาคภูมิใจที่เพื่อน ๆ และบรรดาครูรู้ว่าเป็นหลานชาย
ใคร แต่ถ้าผมมีตาที่ทำให้รู้สึกอบอุ่นสนิทชิดใกล้ให้เลือกด้วย ผมคงเลือกอย่าง
หลังมากกว่า

แม่เคยพูดว่า ตาเป็นคนสาธารณะ ทำงานเพื่อส่วนรวมมาทั้งชีวิต มีเวลา
ให้ใครต่อใคร แต่ทำตัวไม่ค่อยว่างสำหรับคนในครอบครัวแม้เกษียณอายุแล้ว
ก็ตาม ส่วนยายก็ว่าอาการยุ่งอยู่ตลอดเวลาของตา ถ้าไม่เป็นนิสสัยถาวรก็คงเป็น
โรคเรื้อรังที่รักษาไม่หาย แต่ผมขอกระซิบน้อยว่า ยายไม่กล้าเหน็บแนมแบบนี้
ต่อหน้าตาหรอก ส่วนใหญ่ยายไม่ต่อปากต่อคำกับตา อย่างมากก็บ่นกระปอด-
กระแปดในยามพูดจาไม่สบอารมณ์กัน เช่นว่า ใสสิ ผู้หญิงบ้านๆ ไม่จบปริญญา
ใครจะมาฟัง เมื่อน้อยใจยายก็จะพาลไม่พูดไม่จา แม้จะยังทำหน้าที่แม่บ้านไม่
บกพร่อง อีกวันสองวันนั้นละถึงจะกลับมาดีกับตาเหมือนเดิม บางทีถ้าตาเห็น

ว่าเรื่องชักบานปลายไปใหญ่ ตาจะเริ่มเข้าครัว บอกให้ยายพักเสียบ้าง จะทำอาหารให้กินเอง ตาทำได้อยู่ไม่ก็อย่าง แต่ผมรับรองว่าไม่มีใครปรุงผัดซีอิ๊วได้ อร่อยเท่าตา การรอน้องกันของตายายทำให้ผมได้พลอยฟ้าพลอยฝนกินของดีไปด้วย

ตากับยายช่างเป็นคู่กันได้แม้ความคิดกับนิสัยเป็นคนละขั้ว ยายอ่อนไหวใจดี ชี้ใจน้อย แต่เป็นสุขได้ง่ายๆ กับทุกสิ่งทุกอย่างรอบตัว ส่วนตานั้น แม่เคยบอกว่าเรียนจบมาทั้งด้านกฎหมายและด้านการปกครอง จึงติดเป็นคนเจ้าหลักการ ชอบความหนักแน่น ทุกอย่างต้องมีเหตุผล น่าแปลกที่เวลาอยู่กับคนในครอบครัวดูเหมือนตาจะเจ้าอารมณ์ ไม่ค่อยฟังเหตุฟังผลใครนัก

ตัวอย่างหรือครับ ก็ตอนนี้ไงล่ะ...

ถ้าตาถามความคิดเห็นผมสักนิดคงไม่ต้องขับรถส่งผมไปโรงเรียน หน้าที่นี้เคยเป็นของแม่มาก่อน เมื่อไม่มีแม่แล้วผมอยากไปโรงเรียนด้วยวิธีของตัวเองมากกว่า จะไปยากอะไรถ้าผมจะขับรถกระบะคันเก่าของแม่มา บางทีเพื่อนๆ แถวบ้านอาจขอพ่วงติดรถมาด้วยก็ได้ แน่นอนตาคงตะโกนว่า ถึงจะขับเป็นก็ต้องมีใบขับขี่ อายุแค่สิบสี่อย่างแก แม้แต่มอเตอร์ไซค์ยังไม่มีสิทธิ์ขับเลย -- ตามกฎหมาย ตาต้องลงท้ายตามหลักการนี้แน่

แบบนี้แล้วจะทำอย่างไรได้ นอกจากนั่งเฝ้าบนรถเก๋งของตามาตลอดทาง ถึงโรงเรียนแล้วนั่นละผมจึงเอ่ยว่า "ขอบคุณครับ" พร้อมยกมือไหว้

ผมมารู้สึกสดชื่นขึ้นทันทีเมื่อพบหน้าเพื่อนคนแรกของวัน เธอปรากฏตัวกลางสายลมพัดรีนยามเช้า

"เสียใจด้วยนะ โจตัน เรื่องแม่เธอ"

"ขอบคุณนะโบนัส"

ใบหน้าผุดผ่อง นัยน์ตาชวนฝัน วาจาแสนหวานของโบนัส เป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้โรงเรียนเป็นสถานที่ที่ดึงดูดใจสำหรับผม

"การบ้านมีไม่พอมือเธอหรอก มากหน่อยก็เรียงความวิชาภาษาไทย แต่เรื่องนี้เธอถนัดอยู่แล้วนี่ เดี่ยวโบนัสจะบอกหัวข้อให้"

"ภาษาอังกฤษล่ะ"

"นั่นก็ของโปรดเธอเหมือนกัน เธอหลับตาทำก็คงได้เต็มเหมือนเคย"

"มากไปมั้ง มิสเรนโบว์"

เธอหัวเราะคิกๆ กับชื่อเล่นที่ผมตั้งให้ ก่อนนี้ผมไม่อยากจะเชื่อว่าบอนัสเป็นชื่อจริง แต่ชื่อนี้ทำให้ผมจำเธอได้ดีตั้งแต่แรกพบ ใครๆ ก็ทายว่าเธอคงถือกำเนิดตอนพ่อของเธอได้เงินโบนัส เธอเพียงแต่ยิ้ม ไม่เคยเฉลยใครเลยว่าผิดหรือถูก แม้แต่ผมเธอก็พูดเพียงว่าสักวันจะบอก

เราเดินไปกินมื้อเช้าด้วยกันที่ร้านอาหารอย่างเคย เพราะเธอนั้นละช่วยให้ผมรู้สึกที่ชีวิตยังดำเนินไปได้แม้ว่าแม่จะจากไปแล้วก็ตาม ถึงอย่างนั้นเธอก็ตั้งข้อสังเกตว่าผมดูเหม่อๆ ซอบกล บางที่ผมยืนดูอาคารสถานที่ สวนดอกไม้ หรือแม้แต่เพื่อนบางคนอย่างกับเพิ่งเคยเห็นเป็นครั้งแรก คล้ายปราศจากความรู้สึกหรือคิดอะไรไม่ออก หรือเพราะไม่ได้คิดอะไรมากกว่า ผมบรรยายไม่ถูก มันเป็นความนิ่งสงบลึกๆ ในบางขณะ ไม่รู้จะเกี่ยวกับที่ผมเคยไปบวชเป็นสามเณรตามคำขอร้องแกมบังคับของแม่ปีก่อนโน้นหรือเปล่า ตอนนั้นหลวงพ่อก็ให้ผมฝึกนั่งสมาธิและเดินจงกรม ฝ้าติดตามลมหายใจเข้าออก ผมไม่แน่ใจหรอกว่าเข้าใจเรื่องความสงบเย็นในใจที่หลวงพ่อบอก แต่รู้ว่าบางครั้งมันทำให้ในหัวโล่งได้พอดี

หลังเลิกเรียนโบนัสชวนผมไปกินมื้อเย็นกับครอบครัวของเธอที่บ้าน พ่อแม่ของเธอทำงานดี แถมหน้าตาดีทั้งคู่ แต่งตัวทันสมัย มีเกสต์เฮาส์เล็กๆ ให้นักท่องเที่ยวเช่า

แม่ของเธอดึงผมไปกอดพลาญพูดว่า "แม่ไปสบายแล้ว เป็นเด็กดีนะจ๊ะ" เพียงแค่นั้นผมก็อายแล้ว พ่อของเธอจับไหล่ผมบิบ นั่นเป็นการแสดงความรู้สึกที่พอดีๆ สำหรับผม ผมไม่อยากจะให้ใครมาทำพะเน้าพะนอมากเกินไป แล้วหลังจากนั้นเราก็แทบไม่คุยเรื่องแม่อีก

"แม่รู้ไหม โจดันเพิ่งเป็นแชมป์ครอสเวิร์ดของโรงเรียนเชียวนะ" โบนัสไต่สรรพคุณของผม "เรื่องภาษาอังกฤษ พี่ๆ มอปลายยังยอม"

"ขนาดอยู่มอสองนี่นะ ไอ้โฮ" แม่ของเธออ้าปากอย่างทึ่ง

"อย่าลืมนสิ แม่เขาตีวิชาภาษาอังกฤษเด็กที่นี้มาไม่รู้เท่าไร" พ่อพูด "เธอไม่ให้ลูกชายเสียชื่อหรอก"

"ไม่เท่านั้นนะคะ ยังเก่งเรียงความ ได้รางวัลมาหลายงานแล้วด้วย" โบนัสยังไม่หยุด

ผมไม่อยากจะเก่งเกินไปจึงเบรกเธอว่า "เธอก็ใช้บ่อย ครูชมสำนวนเธอเขียนบ่อยออก"

ครูภาษาไทยเคยกระเซ้าว่า ถ้าไม่มีผมเสียคน เรียงความของโบนัสคงเป็นหนึ่ง ไม่เป็นสองมาตลอดแบบที่ผ่านมา

"ใช่ ครูว่าโบนัสคงอ่านแต่นิยาย เขียนได้อารมณ์ความรู้สึกแต่ไม่ค่อยมีสาระ" เธอพูดจบก็หัวเราะ

ราวกับว่าเธอภูมิใจนักหนาในตัวผม จนผมทนไม่ไหวต้องพรรณนาเกี่ยวกับเธอบ้างว่า ในบรรดานักเรียนผู้หญิงชั้นมัธยมต้น ไม่มีใครนิสัยดีและน่ารักเท่าเธอ ผมลืมหูลืมตาไปว่า เธอสวยที่สุดอีกด้วย

"ฮั่นแน่ สองคนนี่คิดอะไรกันหรือเปล่า" พ่อของเธอโพล่งขึ้น แม่เธอยิ้มกว้าง ทั้งสองจับมือกันพลางมองลูกสาว "เด็กๆ เต็มวัยนี้ใจแตกกันเร็วจริง" แม่ของเธอว่า

ไม่ทันคำมิดนักพ่อโบนัสก็ขับรถไปส่งผมที่บ้าน ระหว่างทางเปิดเพลงฝรั่งทำนองชวนเต้น แต่ยังคงคุ้ยตลอดเวลา เขาช่างเป็นคุณพ่ออารมณ์ดี

"พ่อชอบชื่อเธอจริงๆ โจตัน" เขาจอดรถส่งผม "หมายความว่าอะไร คงไม่ใช่สี่ทาบ่านหรอกนะ"

ถ้าคนอื่นพูดแบบนี้ผมคงโกรธจัด แต่ตอนนี้ผมรู้สึกขำ

"ไม่แน่ครับ อาจใช้ก็ได้"

"พ่อหรือใครนะช่างตั้งให้..." เขานิ่งไป เหมือนนึกอะไรขึ้นมาได้ "แต่ยังไงก็ไม่สำคัญ ใช้ไหม สำคัญที่มันเท่อย่าบอกใครเลย ไว้เจอกันนะ"

พ่อหรือใครนะที่ตั้งชื่อให้ -- ผมเคยถามตัวเองด้วยคำถามนี้มาก่อนแล้ว เป็นร้อยครั้ง

๒

โน้ตบุ๊ก

"ผมชื่อโจตัน ชื่อจริงก็โจตัน ชื่อเล่นก็โจตัน บางคนบอกว่าชื่อผมมาจากยี่ห้อสีทาบ้าน บางคนบอกว่าเพี้ยนมาจาก 'ตันโจ' ที่หมายถึงปลาทอง หัวรุ่นพันธุ์หนึ่ง บางทีเรียก 'หัวสิงห์ตันโจ' ต่างคาดเดาเอาเองทั้งนั้น แล้วโจตัน หมายถึงอะไรกันแน่ โปรดอย่าถามผมเลย เพราะผมเองก็ไม่รู้..."

"เอาละ หยุดตรงนี้ก่อน" ครูไพบูลย์ ครูสอนภาษาไทยร่างผอมวัยห้าสิบ ต้น ๆ โบกมือให้ผมหยุด ก่อนหันไปพูดกับทั้งห้อง "นักเรียนจะเห็นว่าเรียงความ หัวข้อ 'ชื่อนั้นสำคัญไฉน' ของโจตันเป็นตัวอย่งที่ดี เขาชิ้นส่วนนำโดยการเล่าความ สนใจได้อย่างมาก แถมยังมีน้ำเสียงเป็นกันเอง แล้วตอนจบล่ะ เธออ่านให้เพื่อน ฟังต่อได้ไหม โจตัน เอาเฉพาะท่อนท้ายนะ"

"เราทุกคนล้วนมีชื่อ ทั้งชื่อเล่นชื่อจริง โดยมากมีความหมายทั้งสิ้น อาจมี บ้างที่ชื่อบางคนฟังดูไม่มีความหมายอะไรเลย เช่นชื่อโจตันของผม เป็นต้น แต่ ลองสืบค้นไปเถอะ ชื่อนั้นต้องมีที่มาอยู่ดี บางทีที่มาของมันอาจตรงความหมาย มากกว่าชื่อใดๆ ก็เป็นไปได้...แม้ว่าเราไม่รู้"

ครูไพบูลย์ปรบมือ นำ เพื่อนๆ ในชั้นปรบมือตาม ผมรู้สึกอายระคนภาค ภูมิใจขณะฟังครูสรุปว่าส่วนท้ายของเรียงความนั้น หากทำให้ผู้อ่านได้ข้คิดหรือ ประทับใจได้จะถือเป็นเรียงความที่สมบูรณ์แบบ

นอกห้องเรียนในเช้าจะมีคนเห็นด้วยกับครูไพบูลย์เสมอไป โดยเฉพาะเพื่อนร่วมห้องจอมขี้ขลาดอย่างเจ้าบอสสร้างอันใหญ่ เขากระแนะกระแหนผมบ่อยครั้ง ทุกทีเมื่อผมเริ่มโกรธเขาจะเข้ามาถอดรัดผมแน่นพร้อมทำท่าดีเข้า ใช้นิ้วชี้ว่าผมจะไม่มีทางสู้เลย แต่ผมมักเลือกที่จะเงียบไม่มีปฏิกิริยาตอบโต้ แม่เคยห้ามเด็ดขาดไม่ให้มีเรื่องกับเพื่อน ๆ

ผมนึกไม่ออกว่าไปทำอะไรให้บอสไม่ถูกใจตั้งแต่เมื่อไร บางคนบอกว่าเขาคงหมั่นไส้ที่ครูชื่นชมผมบ่อย ๆ แต่ถ้าเป็นแบบนี้มันก็เป็นความอิจฉาริษยา ผมอยากบอกเขาว่า เขานั้นน่าจะอิจฉาที่สุด มีพ่อแม่ครบถ้วน พ่อเขาหุ่นนักกีฬา รูปร่างใหญ่ยักษ์ ต่างกับแม่ที่ตัวเล็กดูน่าเอ็นดู แถมมีน้องสาววัยน่ารักน่าชังอีกต่างหาก เป็นครอบครัวที่สมบูรณ์ เขาพูดถึงความแข็งแรงและนิสัยห้าวหาญของพ่อให้ใครฟังบ่อย ๆ ด้วยความภาคภูมิใจ แต่ไม่เห็นต้องมาทำเกะกะระรานใครอื่น

ผมกำลังเดินอยู่กับบอนัส บอสถลาเข้ามาใกล้ ๆ พร้อมกับพรรคพวกสองสามคน

"โอ้เอ๊ย แกจะไปสืบค้นความหมายจากที่ไหนล่ะต้นโจ เอ๊ย...โจตัน" เขาหัวเราะตัวโยน "ไม่คิดหรือว่าตอนแกเกิดที่บ้านแกอาจกำลังทาสีบ้าน คิดอะไรไม่ออกก็ตั้งชื่อลูกว่าโจตันก็แล้วกัน ฮะ ฮะ" เพื่อน ๆ ลูกกะจ๊อกของเขาหัวเราะตาม

"แกไปไกล ๆ เลยไป" ผมตะโกนใส่แล้วเดินหนี บอนัสทำหน้าที่

"อะฮ้า เดี่ยวนี้อารมณ์ร้ายจัง" เขาพุ่งรวบตัวผมจากข้างหลัง ถอดรัดไว้ด้วยท่อนแขนอวบ ๆ ทำท่าจะดีเข้าอย่างเคย "พ่อเสียรีไรวะ อ้อ โทษที่ แม่แกต่างหาก พ่อแกจะเสียได้ไง แกไม่มีพ่อนี่หว่า"

อาศัยจังหวะที่เปลอผมสลัดตัวหลุดมาได้ ไม่มีแม่แล้ว ผมเห็นแต่บอนัส ใกล้เคียง รู้สึกได้ถึงก้อนพลังรุนแรงในตัวที่สะสมอยู่นาน ทำให้ผมพุ่งกำปั้นใส่หน้าอุม ๆ สลับกับลำตัวปอง ๆ ที่อยู่ข้างหน้าไม่ยั้ง เขาล้มลงสะบัดศีรษะไปมาอย่างมึนงง เพื่อนของเขาก็ยืนงงคงไม่คาดคิดเช่นกัน ผมกุมมือบอนัสวิ่งจากไปทันทีด้วยใจระทึก ไปหยุดหลบแฮก ๆ อยู่ใต้ต้นหูกวาง

"ผมทำอะไรรไป ผมทำอะไรรลงไป"

"เธอไม่ผิด บอสร้งแกเธอก่อน ถ้าครูจะทำโทษเธอ โบนัสจะเป็นพยานให้"

ผมไม่ได้กลัวครูดี แต่รู้ดีว่าหากเรื่องถึงตา โทษที่จะได้รับหนักหนากว่าไม่เรียวกครูหลายเท่านี้ แม้โทษของตาเป็นเพียงเสียงเคียดๆ ถ้อยคำอบรมสั่งสอนหนักๆ และสายตาดำหนึ่ยนซา แต่จะทำให้ผมซาไปทั้งตัว -- นี่ละ โทษที่น่ากลัวจริงๆ สำหรับผม

เมื่อตามารับผมตอนเย็นนั้น ครูประจำชั้นเข้าไปคุยด้วย ผมทำใจเตรียมรับอะไรก็ตามที่จะเกิดขึ้น ครูประจำชั้นสอนวิชาสังคมศึกษาซึ่งผมทำคะแนนได้ดี ครูคงไม่มองผมแง่ร้ายหรือไม่ให้ความเป็นธรรมแก่ผมหรอก ผมปลอบใจตัวเอง แต่กับตามหาใจไม่ถูก ตาเงียบมาตลอดทาง จนกระทั่งถึงบ้านจึงเรียกผมไปคุยทันที

"เล่าให้ฟังซิ เกิดอะไรขึ้น" ตาถามเสียงเรียบ เข้มมองผม

ผมเล่าไปตามความจริง แต่ตะกุกตะกัก กลัวตาจะคิดว่าโกหกทั้งที่ผมไม่เคยกล้าโกหกตาสักครั้ง เล่าเสร็จแทนที่ผมจะโล่งกลับรู้สึกท้องไส้ปั่นป่วน ความจริงของผมจะเพียงพอหรือเปล่า ผมกำลังรอดตาพิพากษาอย่างใจหายใจคว่ำถึงมีแม่อยู่ตอนนี้แม่ก็คงช่วยอะไรไม่ได้ หากว่าคดีถึงตาแบบนี้

"ตาถือว่าปกป้องกันตัว และแกก็ทำไปพอสมควรแก่เหตุ"

แล้วไงต่อ ผมไม่คุ้นกับศัพท์แสงแบบนี้

"จะให้ดี คราวหน้าคราวหลังก็หลบเลี้ยงซะ เอาละไปได้แล้ว แกไม่ผิด"

ผมคงตาผาดไปเมื่อเห็นรอยยิ้มของตาแวบหนึ่ง ไม่ทันยิ้มตอบ รอยยิ้มหายากนั้นก็หายวับไปเสียแล้ว

พ่อครับ ผมเป็นอะไรไม่รู้ อารมณ์ขึ้นลงวูบวาบยังไงชอบกล

คืนก่อนผมเฉามาก...ใช่ เจา! ผมบรรยายไม่ถูก มันเศร้า ลึกลับๆ อ้างว้าง ว่าเหว่วังเวงยังไงไม่รู้ น้ำตามันไหลออกมาเอง ผมไม่ชอบเลย ไม่อยากให้ตาเห็น ผมร้องไห้ในห้องคนเดียว -- คืนที่

กลับจากกินข้าวกับครอบครัวโบนส์นั้นละครับ พ่อแม่ของเธอ
อบอุ่นน่ารัก ใจดีทั้งคู่ แก่อยู่ที่นั่นครู่เดียวพวกเขาก็ทำให้ผมรู้สึก
เหมือนตัวเองเป็นพี่น้องกับโบนส์เลย ที่บ้านเธอผมยิ้มแย้มแจ่มใส
ดี แต่ทันทีที่ถึงบ้านผมกลับเฉาขึ้นมาทันที ผมไม่อยากสงสาร
ตัวเอง ไม่อยากอิจฉาโบนส์แบบนั้นเลย มันดูอ่อนแอ น่าขายหน้า
มาก

วันต่อมาเจ้าบอสมาย์ผมอีกแล้ว เขาว่าผู้ชายไม่มีพ่อแบบ
ผมจะไม่มีความสุข เป็น "แมน" ลูกไม่มีพ่อรับรองหนีไม่พ้นต้องมีปัญหา
ร้อยแปดในอนาคต ผมเกิดอารมณ์รุนแรงมากอยากตะบันหน้า
เขาสักตึกสองตึก -- ไม่รู้ติดใจจากคราวก่อนหรือเปล่า แต่ผมรู้ว่า
ถ้าเขาไม่ปล่อยผมคงสู้เขาไม่ได้หรอก ก็ตัวมันยักษ์อ้วน ๆ นี้เอง
ช่างอึดอัดขัดใจจริง ๆ ที่ทำอะไรมันไม่ได้

ผมค้นข้อมูลในกูเกิลเกี่ยวกับอาการตัวเองแล้วตกใจ ต้อง
ไปปรึกษาโบนส์ เรื่องแบบนี้เธอถนัด ผมสงสัยว่า อาการตัวเอง
ช่วงนี้ที่อ่อนไหววูบวาบ แปรปรวนควบคุมไม่ค่อยได้ บางทีก็เหงา
เศร้านาน ๆ (แต่จำให้ ผมก็ไม่บอกเธอหรือว่าผมร้องไห้คืนก่อน)
คงต้องเป็นวัยทองแน่ ๆ เธอขำกลิ้งพูดว่าวัยนั้นต้องผ่านวัยรุ่น
เสียก่อน ใครจะเลยไปวัยทองโดยข้ามผ่านวัยที่ไปได้ยังไง ที่จริง
ผมก็รู้จากอินเทอร์เน็ตว่าอาการวูบวาบวัยทองเกิดกับผู้ใหญ่ แต่
ทำไมถึงมาเกิดกับผมด้วยล่ะ มีสเรนโบว์ฉลาดมากครับ พุดสไตน์
ครูแนะแนวเป็ยบ อธิบายว่า ก็ผมเป็นวัยรุ่นแล้วนี่ จึงต้องการ
เรียกร้องความสนใจ หรือไม่ก็คงมีอาการซึมเศร้าเพราะเพิ่งจะ
สูญเสียแม่ วัยทองแท้ ๆ นะต้องฉุนเฉียวแบบครูเปมิกาโน่น เธอรู้
ได้ยังไง -- ผมถาม เธอว่าเคยถูกพิษความฉุนเฉียวของครูด้วย
ตัวเองครั้งหนึ่งจึงไปเล่าให้แม่ฟัง แม่เธอวิเคราะห์ได้เด็ดขาดเลยว่า
ครูเปมิกาเป็นวัยทอง

๒๒ คามิน คมณีย์

พ่อครับ ผมรู้สึกดีขึ้นเยอะกับตา ครั้งหนึ่งตายั้มให้ ตาควร
จะรู้ว่ายั้มสวยและน่าจะยั้มบ่อยๆ คลื่นลมดีแบบนี้ บางทีผมอาจ
คุยเรื่องพ่อกับตาอีกหนก็ได้ พ่อคอยเอาใจช่วยนะครับ

"ยายครับ มีรูปสมัยผมเด็กๆ บ้างไหม"

"มีซี เดี่ยวยายไปยกมาให้ดู จะเอาสักกี่อัลบั้ม"

ยายไม่รู้ผมกำลังคิดอะไร ยายชี้ให้ดูภาพจำม่าน่ารักของผมในวัยเด็ก ผม
ดูมาแล้วไม่รู้กี่รอบ

"เด็กกว่านี้มีไหมยาย ตอนแบเบาะเลยนะ"

"เอ รู้สึกเคยเห็นสักรูปนะ"

"มีใช้ไหมยาย"

"เอ" ยายเกาศีรษะ "ยายจำไม่ได้เสียแล้ว รืออาจไม่มีก็ได้"

ความลังเลของยายทำให้ผมรู้ว่ายายรู้ความในใจของผมแล้ว แต่ผมก็ยัง
เชื่อว่า บางทีรูปถ่ายที่ยายว่านั่นอาจมีรูปพ่ออยู่ด้วยก็ได้

ผมไม่เข้าใจว่าทำไมทุกคนไม่ยอมบอกอะไรเกี่ยวกับพ่อ ตอนแม่อยู่ผม
คุยเรื่องนี้กับแม่นับสิบครั้ง แต่ทุกหนก็เพียงสั้นๆ แม่ตั้งใจให้เป็นแบบนั้นและ
มักพูดเรียบๆ ราวเป็นเรื่องเล็ก แม่จบบทสนทนาเสมอว่า "ไม่ต้องห่วง" "ถึงเวลา
แล้วแม่จะบอก" หรือไม่กี่ "ให้ถึงเวลาเหมาะสมเสียก่อน" แต่ไม่เคยบอกว่าเมื่อไร
คือเวลาเหมาะสม ตอนนี้แม่ไม่อยู่แล้ว บางทีเวลาเหมาะสมนั้นผมอาจจะบอกได้
ด้วยตัวเอง

กับตานั่น ผมเคยพูดเรื่องนี้แค่หนหนึ่ง ผมจำได้ดี ตอนนั้นเพิ่งเปิดเทอม
ผมเข้าเรียนชั้นมัธยมหนึ่งใหม่ๆ ผมเห็นภาพเพื่อนๆ มีทั้งพ่อทั้งแม่พาไปมอบตัว
ไม่กี่วันจากนั้นผมก็ตรงไปถามตา

"พ่อผมอยู่ไหนครับตา ผมไม่เคยเห็นพ่อเลย"

ตากำลังคร่ำเคร่งกับแฟ้มและตำรากองหนาบนโต๊ะเขียนหนังสือ หันมา
มอง

"ผมมีพ่อใช้ไหมครับ" ผมถาม "ทำไมในสูติบัตรถึงบอกว่า 'บิดาไม่ปรากฏ'"

ตาหัวเราะหึๆ "ใครๆ ก็มีพ่อ แต่แกไม่ต้องถามตาหรือถามใครหรอกว่า พ่อแกอยู่ไหน ให้ถึงเวลาอันสมควรแล้วแกจะรู้เอง"

"เวลาอันสมควรนี้เมื่อไหร่ครับ"

"เอ๊ะ เจ้านี้ไม่เบาเลย" ตาจ้องหน้าผม "เมื่อแกบรรลุนิติภาวะโน่นแหละ ตอนนี้ให้ตั้งใจเรียนอย่างเดียว อย่าเหลวไหลเรื่องอื่น เข้าใจไหม"

ไม่ครับ ไม่เข้าใจ-- ผมได้แต่คิดในใจ ไม่กล้าต่อปากต่อคำ

ตอนนั้นผมนึกว่า "บรรลุนิติภาวะ" คืออีกคำของ "บรรลุนิพพาน" ที่เคยได้ยิน พระเทศน์ในวัด ต่อเมื่อได้ถามครูภาษาไทยถึงรู้ว่า หมายถึงการโตเป็นผู้ใหญ่วัย ยี่สิบปีซึ่งสามารถทำทุกอย่างได้เองตามกฎหมาย ไม่เป็น "ผู้เยาว์" หรือเด็กอย่างผม ที่ยังต้องให้ผู้ใหญ่ทำเรื่องสำคัญๆ ให้

แต่ใครจะอยากรอนานถึงปานนั้น ผมอยากบอกตาว่าหากถึงวันบรรลุนิติภาวะผมก็เป็นผู้ใหญ่เต็มตัว แล้วจะต้องการพ่อไปทำไมอีก

"โน้ตบุ๊กแม่นี้เจ๋งที่สุดเลย ขอขอบคุณนะครับยาย" ผมรู้ทันทีที่ได้จับต้อง ลองเริ่มเปิดเครื่อง และเปิดบางโปรแกรมทดสอบดู

ยายเพิ่งยกเป้ใบใหญ่ของแม่ที่พบในซากรถตู้ให้ผม ช่างในมีโน้ตบุ๊กคอมพิวเตอร์สุดเฉียบซึ่งแม่เพิ่งซื้อมาไม่นาน หนังสือนิยายสองเล่ม สมุดบันทึกเครื่องสำอางและของกระจุกกระจิกของผู้หญิง กล้องถ่ายรูปดิจิทัลขนาดจิ๋วทุกอย่างแม้แต่เป้เองดูใหม่เอี่ยม ผมเชื่อว่ายายต้องทำความสะอาดมาก่อน

ยายไม่รู้หรือว่าโน้ตบุ๊กของแม่นั้นสมกับที่ใครๆ พูดกันว่า "แม่เป็นสาวไอที" มันเดินเครื่องเปิดเร็วทันใจ ทำงานเร็วจี๋ ผิดกับเครื่องแบบตั้งโต๊ะของโรงเรียนที่ผมใช้ประจำ หรือโน้ตบุ๊กตัวเก่าพันปีของแม่ที่ขายทิ้งไปแล้ว พวกมันอึดอย่างกับเรือเกลือ แต่ว่าไปแล้ว ถ้าไม่ใช่ของโบราณเหล่านี้ ผมคงไม่รู้จักคอมพิวเตอร์และโลกไซเบอร์เป็นแน่

ผลงานรางวัล **แว่นแก้ว** ปี ๒๕๕๘

ประเภทนวนิยาย

ประเภทสารคดี

“พ่อชอบซื้อเธอจริงๆใจตัน” เขาจอดรถส่งผม
“หมายความว่าอะไร คงไม่ใช่ตีที่บ้านหรอกนะ”
ถ้าคนอื่นพูดแบบนี้ผมคงโกรธจัด แต่ตอนนี้ผมรู้สึกขำ
“ไม่แน่ครับ อาจใช่ก็ได้”

“พ่อหรือใครนะช่างตั้งให้...” เขานิ่งไป เหมือนนึกอะไรขึ้นมาได้
“แต่ยังไงก็ไม่สำคัญ ใช่ไหม สำคัญที่มันเท่อย่าบอกใครเลย ไว้เจอกันนะ”
พ่อหรือใครนะที่ตั้งชื่อให้
--ผมเคยถามตัวเองด้วยคำถามนี้มาก่อนแล้วเป็นร้อยครั้ง

 NANMEEBOOKS www.nanmeebooks.com

หมวดนวนิยายสำหรับเยาวชน/แว่นแก้ว
ราคา 125 บาท

ISBN 978-616-04-1315-7

9 786160 413157